

PUPRIN TARINA

Nimimerkki: Pupri

Nuoruudessaani työskentelin asiakaspalvelutehtävissä paikassa, jossa tätini oli esimiehenä. Hän kiusasi minua alituisen ja mitätöi ammattitaitoani. Hän sanoi, että minusta ei olisi tullut mitään, mikäli hän ei olisi ottanut minua töihin. Vastaavanlaisia kokemuksia minulla on useammista työpaikoista. Olen saanut tehdä vain vähäpätöisiä töitä, eikä minua ei ole esimerkiksi vakinaistettu. Suurin syy tähän on ilmeisesti ihmisten ennakkoluulot. Kun huomataan, että ihminen hieman ontuu, ennakkoluulot heräävät. Mitähän muita liitännäisvammoja ihmisellä on, he miettivät. Entä jos hän jääkin pitkälle sairauslomalle? Kuka sitten hänen työnsä tekee? En ole vielä eläissäni ollut pitkällä sairauslomalla, joten ihmisten asenteissa olisi korjaamisen varaa.

Äitiyslomani aikana firma siirtyi tietokoneaikaan. Kaikki työkaverini olivat harjoitelleet tietokoneiden kanssa jo melkein vuoden, kun minä vasta opettelin asiaa. Tätini tuli minulle asiakkaaksi. Kuinka ollakaan, tein virheen. Tädin kommentti oli: "Et sinä osaa, vähän niin kuin arvelinkin". Oli nöyryyttävä kokemus tulla mollatuksi koko henkilökunnan nähden. Työkaverini katselivat tätini touhua kummeksuen. Opinhan minä ne asiat aivan kuten muutkin, kun sain tarpeeksi harjoitusta.

Mittani tuli täyteen, kun firma aloitti saneerauksen. Tiesin, että talossa aukeaa viimeinen virka. Minulla oli yli 10 vuotta työkokemusta ja olin työvuosiltani se, jolle virka kuuluisi. Virkaan otettiin kuitenkin ihminen, jolla oli puolet vähemmän kokemusta kuin minulla. Se oli raskas pala. Minä sanoin itseni irti siitä työpaikasta ja aloitin opiskelut sosiaalialalla. Olen nyt koulutukseltani kehitysvammahoitaja. Osaan asettua toisen ihmisen asemaan ja tukea heitä elämässään eteenpäin.

Minulla oli hoitoalalle suoranaisten kutsumus. Varsinaisen sysäyksen alalle hakeutumiseen sain jo kotoani. Äitini sairasti sydän- ja verisuonitauteja, ja veljeni oli psyykkisesti sairas. Isäni kuoltua veljeni tuli omahoitajan kanssa hautajaisiin. Menin heitä vastaan ja hoitaja kysyi minulta: "Oletko sinä Pupri?" Vastasin olevani. Selvisi, että veljeni oli puhunut minusta paljon. Siinä vaiheessa hoksasin, että minähän olen ollut väärällä alalla koko ikäni. Näin minusta tuli aikoinaan hoitaja.

Palvelualalla olin tottunut hyviin etuihin. Lomat pyörivät normaalisti ja vaikka työsuhteet olivat määräaikaisia, niitä ei katkaistu. Hoitoalalla piti tottua toisenlaisiin käytäntöihin. Työsuhteet olivat määräaikaisia määräaikaisen perään, ja työsuhde katkaistiin aina niin, etten saanut lomaa. Hoitoala on kuitenkin niin fyysistä, että jokainen tarvitsee lomansa. Ikäkin alkoi jo karttua, ja samalla vaivat lisääntyivät. Vaihtoehdoksi ei jäänyt muuta kuin sairauslomilla oleminen. Sairauslomat olivat suhteellisen lyhyitä. Viimein särkyni olivat kuitenkin niin kovia, etten kyennyt enää työskentelemään. Omalääkäri ei minua uskonut vaan määräsi vääriä lääkkeitä. Kivut lisääntyivät. Viimein pääsin erikoislääkärille ja sain oikean lääkityksen vaivaani. Jäin suosiolla kotiin pidemmäksi aikaa ja aloitin fyysisen kuntoni kohottamisen pikkuhiljaa, liikuntaa lisäämällä ja tervehtymällä.